

УДК: 327.57

Войтович Радмила Василівна

*д-р наук з державного управління; ректор Інституту підготовки кадрів державної
служби зайнятості*

ORCID: 0000-0001-7610-9940

Email: site-ipk@ukr.net

ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ЯК НОВИЙ ТИП РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА Й УПРАВЛІННЯ В КОНТЕКСТІ ФОРМУВАННЯ НОВОЇ ГЕОСТРАТЕГІЧНОЇ РЕАЛЬНОСТІ

Розглянуто глобалізацію як новий тип суспільного розвитку в контексті формування нової геостратегічної реальності, що супроводжується утвердженням нових ціннісних координат, якісною зміною принципів і структури світу, модернізацією соціальної, політичної, економічної та державно-управлінської систем. Узагальнено теоретико-методологічні основи дослідження проблем глобалізації в міждисциплінарному дискурсі. Проаналізовано альтернативні форми та виклики глобалізації національним державам і соціальним практикам, професійної ідентичності та національної свідомості службовців. Запропоновано створити Кодекс взаємодії держав в умовах глобалізації, що може стати дієвим інструментом у міждержавних відносинах.

Ключові слова: глобалізація; державна політика; цінності державного управління; державна служба.

Постановка проблеми. Глобалізацію розглядають як новий тип суспільного розвитку, внаслідок якого відбувається утвердження нових ціннісних координат, якісна зміна принципів і структури світу, модернізація соціальної, політичної, економічної та державно-управлінської систем. Глобалізація упродовж останніх років стала одним із найпопулярніших об'єктів наукового дослідження у міждисциплінарному дискурсі, хоча в сучасних умовах поляризація її теоретичних конструкцій ставить під сумнів можливість формування цілісного теоретичного бачення змісту глобалізації, закономірностей її впливу та перспектив розвитку світу загалом. Це дає підстави ототожнювати глобалізацію із соціальним міфом, який приходить на зміну великим утопіям ХХ ст.

Україна, порівняно з іншими пострадянськими державами, є максимально відкритою до процесів глобалізації. Отже, відповідно, і більшою мірою підпадає під вплив деструктивних проявів глобалізації. Така відкритість, що цілком відповідає структурі українського менталітету, є, з одного боку, могутнім фактором модернізаційної динаміки суспільного розвитку, а з іншого – гальмівним фактором у формуванні та реалізації власної національно регламентованої стратегії розвитку. Така відкритість позначається здебільшого на лібералізації економічної сфери, що у майбутньому може призвести до нездатності України контролювати та ефективно управляти іншими негативними проявами глобалізації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасна методологія дослідження глобалізації сформована на міждисциплінарній основі. Проблематику

виникнення глобалізації та визначення сутності цього поняття досліджували У. Бек та Е. Гранде. Особливості глобалізації в світовому вимірі стали предметом дослідження А. Гідденса. С. Хантінгтон досліджував зіткнення цивілізацій і перетворення світового порядку. Д. Хендерсон вивчав глобалізацію в контексті становлення та розвитку інформаційних технологій. І. Валлерстайн розглядав глобалізацію як епоху переходу до нового світового порядку.

Виокремлення невирішених раніше частин загальної проблеми. Водночас, єдиної концептуальної системи поглядів щодо розуміння її сутності та характеру впливу на суспільство і управління досі не сформовано, що актуалізує тему.

Мета статті – розглянути глобалізацію як універсальну форму історичної динаміки та запропонувати авторський підхід до створення єдиної концептуальної системи поглядів щодо розуміння її сутності та характеру впливу на суспільство і управління, зокрема для України.

Виклад основного матеріалу. У сучасних наукових дослідженнях передумови глобалізаційних процесів мають принципові відмінності. Зокрема, надзвичайна більшість науковців вважає, що процеси глобалізації об'єктивно відбуваються наприкінці ХХ ст. і характеризуються концептуальною новизною та будь-якими способами, схожими на ситуацію, що існувала на початку ХІХ-ХХ століть. Тому теоретичний та методологічний підходи розробляються і стикаються з чітким розмежуванням передумов, точності періоду виникнення цих процесів, а також напрямів їх розвитку. Зокрема, на думку С. Хантінгтона, "глобалізація розвивається на тлі глобального процесу диференціації місцевих цивілізацій". Отже, це "природний процес універсалізації культурних цінностей, підготовлений цілим циклом людського розвитку". Далі вчений дає підґрунтя для розуміння глобалізації як "нового поштовху до динаміки та діалогу сучасних цивілізацій" [3, с. 34]. Таке розуміння глобалізації, як останнього етапу багатовікового процесу інтернаціоналізації суспільного життя, дає підставу деяким дослідникам шукати її початок наприкінці ХІХ, або навіть у ХУІ ст., ідентифікуючи глобалізацію з розвитком міжнародних торговельно-економічних відносин із зростанням фінансової взаємозалежності національних економік та ін.

Американський дослідник Д. Хендерсон був надто здивований, виявивши, що з 70-х років ХІХ ст. до 1914 року ступінь економічної взаємозалежності промислово розвинених країн був істотно нижчим, ніж наприкінці ХХ століття. Цей конкретний період, на думку вчених, є "зенітним періодом колоніалізму, який передбачає ВВП серед провідних країн економічного розвитку, включених до міжнародної торгівлі" [4]. Варто зазначити, що на сьогодні більшість науковців наполягають на розумінні цього як одного з етапів інтернаціоналізації економічного, політичного та культурного життя, особливо стосовно ліберального підходу до трактування глобалізації. На погляд І. Валлерштейна, у перспективі це поставило західний світ у необхідність прискореної адаптації суспільства до нових умов соціального розвитку [8].

Більшість дослідників також намагаються ідентифікувати процеси глобалізації за допомогою відповідних соціокультурних факторів залежно від того, наскільки вони впливають на організацію загальних стандартів економічного життя, у межах якого розглядають мотиваційний аспект виникнення глобаліза-

ції як засобу розвитку сьогodнішньої людини та реалізації її економічних інтересів. Згідно з цим дослідницьким підходом до з'ясування факторів глобалізації розвиток поставив роль відповідних правових норм, адміністративних рішень, що панує в суспільстві, цим самим створюючи необхідні умови для нової глобальної економічної системи з її цінностями, пріоритетами та традиціями.

Наприкінці ХХ – на початку ХХІ ст. головною передумовою виникнення глобалізації є інформаційна революція, яка породила нову форму соціальної організації – інформаційне суспільство, яке стало його головним ідеологічним попередником. Унаслідок інформаційної революції значно спростився глобальний характер сучасного світу. Отже, на думку А. Гідденса, "глобальна природа як фактор – це єдність світу, в якому окремі регіони стають взаємопов'язаними та взаємозалежними, а в чому сама регіональність вже не визначається класичними геополітичними принципами. Таку взаємозалежність можна визначити як "активізацію світових соціальних відносин, що пов'язують віддалені населені пункти таким чином, що місцеві події формуються подіями, що відбуваються за багато тисяч миль, і навпаки" [2, с. 64]. З огляду на це він підтверджує, що саме інформаційне суспільство створило найбільш адекватні передумови для виникнення та динамізації глобалізації, забезпечуючи "швидкість торгівлі, пересування, комунікації, інновації та просування ринку... в основному рушійною силою глобалізації є такі технології, як комп'ютеризація, мініатюризація, супутниковий зв'язок, волоконна оптика та Інтернет" [7].

На думку відомого німецького вченого У. Бека, глобалізація – це "сам об'єктивний процес, якому не тільки не загрожує ніяка катастрофа, але він може вирішити низку ескалаційних соціальних, політичних та культурних проблем людства" [1].

У межах європейських досліджень глобальних проблем глобалізацію розглядають у взаємозв'язку із сучасними інтеграційними процесами, крім того, з позицій деяких науковців, глобалізація є найвищою формою соціальної інтеграції. Доцільність соціальної інтеграції, на погляд С. Рейсмита, пов'язана з необхідністю створення такої форми організації людського життя, яка базувалася б на повазі прав людини та основних свобод, культурному та релігійному різноманітті, соціальній справедливості з урахуванням особливих потреб певних груп [6, с. 29]. У цьому сенсі глобалізація – це такий тип соціального розвитку, який дає змогу подолати проблему бідності та нерівності, насправді більшість із них пов'язані з надмірним приростом населення в розвинених країнах, де глобалізація є процесом її вирівнювання. Зокрема, Роберт Макнамара вважає, що глобалізація в сучасному світі виконує коригувальну функцію, оскільки "розвинений світ споживає набагато більше на душу населення, ніж ті країни, які перебувають у стадії розвитку", і, своєю чергою, визначає необхідність коригування встановлених норм споживання так, щоб зменшити екологічну небезпеку, забезпечуючи стійкий розвиток усіх жителів планети [5, с. 23].

Особливо важливо для кожної національної спільноти усвідомити чи доцільно дотримуватись традиційного варіанта суспільного розвитку, чи все ж таки обрати шлях адаптації до нової реальності. Відповідь на це питання законмірно лежить у площині історичного досвіду, специфіки політики національної держави, а головне в її здатності запропонувати свою альтернативну форму розвитку, яка відповідає її менталітетові, а тим більше і нав'язати її, якщо це

дозволяє потенціал держави, завдяки цьому державі вдасться відпозиціонувати себе як "могутню" та конкурентну державу у світі.

Сьогодні вже є очевидним, що модернізація світу не може здійснюватись за єдиним вектором розвитку, а для цього необхідною є інституціоналізація різних національних і регіональних ціннісних систем, які виборюють своє право на глобальний вплив. Зважаючи на це нам видається можливим спрогнозувати ймовірність виникнення таких обернених форм глобалізації, як регіоналізація, американізація, китаїзація та бразилізація, які визначають геополітичну стратегію розвитку сучасного світу.

Глобалізація, як достатньо нове та не досить вивчене явище, привносить у світ більше викликів і небезпек, ніж переваг. За умов поглиблення і більшого поширення взаємозалежності та взаємозв'язку у світовому співтоваристві істотно змінюється вертикальна структура владних відносин, якісно змінюється зміст міжнародних політичних відносин, зазнає певної трансформації і система державного управління. Все це є результатом виникнення та впливу глобальних викликів суспільного розвитку, які не можуть не позначатись на загальнонаціональних і державно-управлінських системах світу.

Унаслідок цього кожна національна держава постає перед необхідністю протистояти глобалізаційним викликам. Це, своєю чергою, вимагає від них створення нових модернізаційних проєктів з урегулювання локальних і цивілізаційних конфліктів, вироблення ефективних механізмів управління глобалізаційними процесами. Така стратегія протистояння глобалізаційним викликам досить часто супроводжується впровадженням універсалізованих принципів управління суспільно-політичним розвитком, стандартизацією технології прийняття державно-управлінських рішень, унаслідок чого національні системи державного управління здобувають глобальну відкритість, яка унеможливує збереження власної національної ідентичності, а це, своєю чергою, провокує виклики національної безпеки.

Головним викликом суспільного розвитку в умовах глобалізації стає підміна національного інтересу глобальним, проте національний інтерес жодною мірою не може підмінятись глобальним інтересом, оскільки це реально позбавляє національну державу можливості реалізації власної стратегії суспільного розвитку. На сучасному етапі світового розвитку національний інтерес зазнає такої радикальної трансформації, що вже не може бути ефективною формулою функціонування національної держави.

Підміна національних інтересів глобальними породжує нові виклики національної безпеки, наявним підтвердженням чого є спроби окремих світових держав підпорядкувати собі інтереси іншої національної держави. Негативними наслідками цього стає: наростання соціально-політичних та етнічних конфліктів, які виводять систему суспільного розвитку з динамічної рівноваги, позбавляючи її можливості стабільного розвитку та ефективного функціонування. Саме тому основна мета національної безпеки в умовах глобалізації має зводитися до створення умов для реалізації інтересів особи, суспільства та держави, що відповідає системі національних інтересів, яка обов'язково має бути узгоджена з глобальною системою інтересів.

Одним із глобалізаційних викликів національної безпеки є глобальний тероризм, що є одним із факторів геополітичного реструктурування світу, який

підтверджує небажання перемовин, діалогу та компромісу в налагоджуванні міждержавних відносин. Основними суб'єктами реалізації глобального тероризму стають так звані "мережі субдержавних злочинців", "неурядові організації насилля". Протистояти йому надзвичайно складно, оскільки в умовах глобалізації такі національні інститути (армія, поліція, служби безпеки та розвідки, міністерства закордонних справ), які мали б гарантувати безпеку своїх громадян та відповідний рівень захисту від терористичних акцій, виявляються бездієвими.

В умовах глобалізації змінюється специфіка систем державного управління, основними механізмами функціонування якої стає адаптація, трансформація та модернізація до нових умов розвитку. Ці процеси тісно взаємопов'язані між собою. Так, зокрема, адаптація – це процес прилаштування, пристосування та облаштування системи управління окремої держави до нових умов глобалізаційного розвитку. Трансформація як механізм та процес характеризує різні форми радикальних змін, яких зазнає геополітична система світу та кожна національна система державного управління в умовах глобалізації. Глобальна інтеграція на сьогодні є основним базовим фактором геополітичної трансформації світу, відповідно до якої змінюється система міжнародних відносин (перехід від біполярної до однополярної), відбувається структурно-морфологічна перебудова всієї міжнародної системи.

Модернізація як один із варіантів суспільного розвитку, який приводить до вдосконалення та нагромадження позитивних кількісних та якісних змін у розвитку певного явища (економічних, соціальних, демографічних, культурних та ін.), що охоплює більшість країн, може привести сучасний транснаціональний світ до повної його невпізнанності, внаслідок цього вона породжуватиме й чимало проблем, які можуть спровокувати небезпечний конфлікт, що позначиться на специфіці політики національних держав.

Унаслідок впливу різних інтеграційних форм суспільного розвитку сучасний світ зазнає якісних змін, які приводять до трансформації його політичної системи, що стає причиною його глобальної політичної реструктуризації, яка пов'язується з його переходом від однополярної та біполярної до багатополлярної структури світу.

Глобалізація як універсальна форма історичної динаміки приводить до якісних та кількісних змін у функціонуванні перехідних суспільств. Відповідно до цього вона є новою концептуальною схемою розвитку сучасного світоустрою з його відповідною організаційною та ціннісною ієрархією. Перехідні суспільства найбільшою мірою підпадають під виклики глобалізації, більшість із них виявляються навіть не готовими їм протистояти. Така нерівність у розвитку між державами в особливій формі увиразнюється саме в умовах глобалізації, в кінцевому підсумку це призводить до геополітичного розколу світу на лідерів та аутсайдерів глобалізації. Аби здолати таку нерівність, мають бути уніфіковані правила "геополітичної гри" та розвитку економічного сектора для всіх суб'єктів глобального простору. Це дасть змогу здолати відставання в розвитку, виробити конкурентніші позиції, унеможливити дії "подвійних" стандартів розвитку (національних і глобальних) так, аби забезпечити належні умови реалізації власних інтересів, не перешкоджаючи при цьому інтересам іншої держави. Досягнути цього перехідне суспільство у змозі, якщо буде реалізовано принципи глобальної демократії, які визначатимуть відповідну паритетність у реалізації глобальних і національних інтересів у державному управлінні пере-

хідних суспільств. Важливою проблемою в розвитку перехідних суспільств на сучасному етапі історичного розвитку є вплив "глобальної демократії" на систему державного управління.

Незалежно від того, що сьогодні Україна позиціонує свої бажання надмірної відкритості до включення у різні транснаціональні структури, все ще потребує роздроблення ефективних механізмів розвитку та функціонування в умовах глобалізації. Принципової необхідності набуває розроблення державної глобалізаційної політики, яке враховувало б співвідношення геостратегічних сил на глобальному просторі і чітко визначало місце та роль України в ньому. Глобалізаційна політика має бути спрямована переважно на реалізацію прилаштування до потреб загальнопланетарної системи розвитку, а завдяки можливості задекларувати і відстояти свою власну національно-регламентовану позицію у глобальному світі.

Нагальну потребу розроблення та впровадження ефективних механізмів інтеграції України у світову спільноту передусім пов'язують із осмисленням геополітичної стратегії розвитку держави в умовах глобалізації, а головне – із відповіддю на питання, як має розвиватись наша держава та яка її роль у сучасних глобалізаційних процесах. Чи є вона повноправним суб'єктом розгортання таких процесів, чи все ж таки вона лишається окремим додатком до певного інтегрального утворення держав, де змушена грати не за своїми власними, а за чужими правилами гри.

В Україні сьогодні непоодинокими є так звані глобальні політичні проекти, які призвели до того, що через реалізацію економічних інтересів держави інші держави реалізують свої лобістські амбіції. Унаслідок цього економіка перетворюється на абсолютну заручницю політики іншої держави. В Україні сьогодні існує проблема несформованості національної ідентичності, яка перешкоджає державі повною мірою протистояти глобалізаційним викликам з боку інших держав. У цьому контексті держава має бути "сильною", з відповідним рівнем громадської свідомості та самосвідомості, патріотично відповідальною та громадянсько підзвітною. Це, відповідно, дасть змогу Україні маневрувати між економічними інтересами та політичною доцільністю в реалізації своїх національних потреб саме в умовах глобалізації.

Висновки і перспективи подальших розвідок. У контексті сучасних глобалізаційних процесів, які приводять до формування нової парадигми управління суспільним розвитком, принципово змінюється характер та специфіка діяльності державних службовців як суб'єктів реалізації нових критеріїв та цінностей, що відповідають новим умовам життєдіяльності людства. Така парадигма характеризується передусім зміною ціннісних орієнтацій державних службовців, що вимагає формування нового рівня їх професійної ідентичності та національної свідомості. В умовах глобалізації кожне суспільство має віднайти адекватну формулу нарощування кадрового потенціалу, аби, з одного боку, вписатися в сучасні глобалізаційні процеси і зайняти в них достойне місце, а з іншого – не втратити формулу власної національної ідентичності. Така формула має стати пріоритетною для перехідних суспільств, які постають перед необхідністю вироблення концепцій кадрової політики в умовах глобалізації

Вплив глобалізації на функціонування сучасного світу характеризується високим рівнем взаємозалежності та взаємодії між державами. Основу такої взаємозалежності та взаємодії становить збіжність ціннісних систем, якими ке-

руються держави під час вибору своєї стратегії розвитку, форми ставлення їх до інших держав. Це, відповідно, дає змогу визначити основні концептуальні засади Кодексу взаємовідносин суспільств в умовах впливу глобалізації. При цьому держави мають виробити спільні ціннісні нормативи, аби не тільки використовувати один одного заради реалізації власних інтересів, а працювати на забезпечення певного стабілізаційного балансу в розвитку глобального світу шляхом створення такої інтеграційної політики держави, яка була б спрямована на реалізацію інтересів своїх геостратегічних партнерів. Необхідність розроблення Кодексу взаємовідносин пов'язують з необхідністю створення конкретної ціннісно-нормативної системи, яка дасть змогу визначити, якими інтересами керуються держави по відношенню одна до одної в умовах глобалізації. Принципова різниця в таких ціннісних інтересах закономірно призводить до загострення стосунків між ними, а також активізації суперечностей між державами, які мають різноякісний, а подекуди і наближено тотожний рівень розвитку. Важливим питанням під час розроблення відповідного Кодексу взаємовідносин країн в умовах глобалізації є пошук нових моральних норм і стандартів, які становлять основу нинішньої глобальної цивілізації. Такі норми та стандарти задають систему координат для "поведінки" та взаємовідносин держав в умовах глобалізації. Важливим питанням у контексті аналізу концептуальних засад кодексу взаємодії держав є питання реалізації глобальної моралі як своєрідної форми геополітичного контролю за дотриманням певних стандартів поведінки держав з точки зору реалізації ними абсолютних цінностей.

Кодекс взаємодії держав в умовах глобалізації може стати дієвим інструментом у міждержавних відносинах, якщо він накладатиме обмеження на їх дії, а також якщо ці дії суперечать основним цінностям, яких дотримуються держави в умовах глобалізації. Такий кодекс має чітко визначити, яких дій мають уникати держави, аби включатись у форми взаємодії з іншими, що реально має робити держава і якою в ідеалі має бути її геополітична стратегія розвитку, аби взаємодія мала позитивний, а не руйнівний характер.

Список використаної літератури

1. Beck U., Grande E. Varieties of second modernity: extra-European and European experiences and perspectives. *British Journal of Sociology*. 2010. Vol. 61. Issue 3. P. 406-638.
2. Giddens A. *Globalization of the world*. M., 2003. 318 p.
3. Huntington S.P. *The Clash of Civilizations and Remaking of the World Order*. New post-industrial wave in the West. M., 2019. 672 p.
4. Henderson D. *History of Information Technologies*. Elon University School of Communications. *Imagining the Internet*. 2009.
5. McNamara R. *Modernities*. Thousand Oaks; New Delhi. 2015. 675 p.
6. Reisman S. *Global Modernities*. Thousand Oaks; New Delhi. 2015. 675 p.
7. Scheuerman W.E. *Cosmopolitanism and the World State*. *Review of International Studies*. 2014. № 40. P. 419.
8. Wallerstein I. *Globalization or the Age of Transition? A Long-Term View of the Trajectory of the World System*. *International Sociology*. 2000. № 15:2. P. 251-267.

Voitovych Radmyla Vasylivna

Professor, Doctor of Science in Public Administration, Rector, Institute for Personnel Training of the State Employment Service of Ukraine

ORCID: 0000-0001-7610-9940

e-mail: site-ipk@ukr.net

GLOBALIZATION AS A NEW TYPE OF SOCIETY DEVELOPMENT AND MANAGEMENT IN THE SCOPE OF A NEW GEOSTRATEGIC REALITY ESTABLISHMENT

Problem setting. Compared to other post-Soviet states, Ukraine is maximally open to globalization. Consequently, it is more and more affected by the destructive manifestations of globalization. Such openness, which fully corresponds to the structure of the Ukrainian mentality, is, on the one hand, a powerful factor in the modernization dynamics of social development, and on the other – a brake on the formation and implementation of its own nationally regulated development strategy. Such openness mainly affects the liberalization of the economic sphere, which in the future may lead to Ukraine's inability to control and effectively manage other negative manifestations of globalization.

Recent research and publications analysis. Modern methodology for the study of globalization, formed on an interdisciplinary basis. Beck U. and Grande E. studied the problems of globalization and defining the essence of this concept. The peculiarities of globalization in the world dimension have been the subject of Giddens A. research. S. Huntington studied the clash of civilizations and the transformation of the world order. D. Henderson study of globalization in the formation and development of information technology. I. Wallerstein principles of globalization as an era of transition to a new world order.

Highlighting previously unsettled parts of the general problem. At the same time, a unified conceptual system of views on understanding its essence and the nature of the impact on society and governance has not yet been formed, which actualizes the topic.

Paper main body. Globalization is seen as a new type of social development in the context of the formation of a new geostrategic reality, accompanied by the establishment of new value coordinates, qualitative change of principles and structure of the world, modernization of social, political, economic and public systems. Theoretical and methodological bases of research of globalization problems in interdisciplinary discourse are generalized. Alternative forms and challenges of globalization to nation states and social practices are analyzed. The security imperatives of globalization are justified in the context of ensuring a stabilizing balance in the development of the global world in order to realize the interests of geostrategic partners. It is consistently believed that globalization is a universal form of historical dynamics, resulting in qualitative and quantitative changes in the functioning of transitional societies. Argued formation of a new paradigm of social development management: as a result, against the background of globalization, the nature of civil service values is fundamentally changing, which in the new conditions require a new level of professional identity and national consciousness of employees. It is proposed to create a Code of Interaction of States in the context of globalization, which can be an effective tool in interstate relations.

It is argued that the state globalization policy of Ukraine should take into account the balance of geostrategic forces in the global space and clearly define the place and role of Ukraine in it. Ukraine's globalization policy should be aimed primarily at realizing national interests not by adapting to the needs of the global development system, but by being able to declare and defend its own nationally regulated position in the global world.

Conclusions of the research and prospects for further studies. The impact of globalization on the functioning of the modern world is characterized by a high level of interdependence and interaction between states. The basis of such interdependence and interaction is the convergence of value systems that guide states in choosing their development strategy, the form of their attitude to other states. This, in turn, makes it possible to determine the basic conceptual

principles of the Code of Relations of Societies in the context of globalization. At the same time, states must develop common values to not only use each other to pursue their own interests, but to work to ensure a stable balance in the global world by creating an integration policy aimed at pursuing the interests of their geostrategic partners. The need to develop a Code of Relationships is associated with the need to create a specific value-normative system that will determine the interests of states in relation to each other in the context of globalization. The fundamental difference in such value interests naturally leads to the aggravation of relations between them, as well as the intensification of contradictions between states that have different, and in some places almost identical levels of development. An important issue in the development of the relevant Code of Relations between countries in the context of globalization is the search for new moral norms and standards that form the basis of today's global civilization. Such norms and standards set the coordinate system for the "behavior" and relations of states in the context of globalization. An important issue in the context of the analysis of the conceptual foundations of the code of interaction of states is the implementation of global morality as a kind of geopolitical control over compliance with certain standards of behavior of states in terms of their implementation of absolute values.

The Code of Interaction of States in the Context of Globalization can become an effective tool in interstate relations if it imposes restrictions on their actions, as well as if these actions contradict the basic values that states adhere to in the context of globalization. Such a code should clearly define what actions states should avoid in order to engage in forms of interaction with others, what a state should actually do, and what its geopolitical development strategy should ideally be, so that interaction is positive rather than destructive.

Keywords: globalization; public policy; values of public administration; public service.

References

1. Beck, U. (2010). Grande E. Varieties of second modernity: extra-European and European experiences and perspectives. *British Journal of Sociology*, 61, 406-638.
2. Giddens, A. (2003). *Globalization of the world*.
3. Huntington, S.P. (2019). *The Clash of Civilizations and Remaking of the World Order*. New post-industrial wave in the West.
4. Henderson, D. (2009). *History of Information Technologies*. Elon University School of Communications. Imagining the Internet.
5. McNamara, R. (2015). *Modernities*. Thousand Oaks.
6. Reismith, S. (2015). *Global Modernities*. Thousand Oaks.
7. Scheurman, W.E. (2014). Cosmopolitanism and the World State. *Review of International Studies*, 40, 419.
8. Wallerstein, I. (2000). Globalization or the Age of Transition? A Long-Term View of the Trajectory of the World System. *International Sociology*, 15:2, 251-267.

Paper submitted: 04.10.2021

Paper accepted: 04.12.2021

Цитування: Войтович Р. В. Глобалізація як новий тип розвитку суспільства й управління в контексті формування нової геостратегічної реальності // Демократичне врядування : наук. вісн. Вип. 2(28). URL : <https://science.lpnu.ua>

Citation: Voitovych, R. V. (2021). Globalization as a new type of society development and management in the scope of a new geostrategic reality establishment. Democratic governance, Issue 2(28). URL : <https://science.lpnu.ua>